

A Szentlélek meghívására válaszolva, mint testvérek és kisebbeknek az Egyházban és a világban

*Mert én ismerem a gondolatokat,
amelyeket gondoltok rólatok – mondja az Úr –
... hogy jövőt és reményt adjak nektek.*

(Jeremiás 29, 11)

A 2021. ÉVI NAGYKÁPTALAN ZÁRÓDOKUMENTUMA

A Nagykáptalan által jóváhagyva
2021. július 17-én

Bevezetés

Boldog Ferenc egyszerűséggel és tömörséggel írt magának, valamint a jelen és a jövő testvéreinek egy életszabályt, azaz Regulát, amely mindenekelőtt az evangéliumi részekből áll, amelynek tökéletes követésére folyamatosan törekedett. De hozzáfűzött még néhány más dolgot is, amelyek a közösségi szent élethez elengedhetetlenek (1Cel XIII, 32).

Kisebb testvéri identitásunk lényege az evangéliumban rejlik, amely Szent Ferenc számára a kezdetet és azt a folyamatos helyet jelentette, ahol energiát és inspirációt talált. Nem akarta a Regulát sok "szabállyal" terhelni, hogy világos legyen, hogy az evangélium az életünk középpontja, vagyis a mi Urunk Jézus Krisztus, a jó hír minden ember üdvösségére.

Újra megkérdezni magunktól, hogy mi a mi identitásunk, azt jelenti, hogy nem fáradunk bele hogy megmaradjunk az evangélium – annak lapjai és szavai – hallgatásába, amelyeket életünk, testvéreink és nővéreink élete, korunk emberei, a mai idők – amelyekben élünk – számos jele, lehetővé teszi számunkra, hogy nagyobb világossággal olvassuk. Ezért úgy gondoljuk, hogy korunk, bár nehéz, de kedvező is az evangélium meghallgatására, és arra, hogy megtaláljuk a mai arcokat és az élet szavait, amelyek segítenek megújítani látásunkat.

Amit ezen a nagykáptalanon hallani akartunk: mit mond nekünk ma a Lélek oly sokak, különösen a legkisebbek és legszegényebbek életén keresztül? Ez az igazi kérdés, hogy tudjuk, hová tart a Rendünk. Nemcsak a számok, a munkák és a projektek tekintetében, hanem a bátorságra és a szenvedélyre vonatkozóan is, hogy valóban megéljük az evangéliumot ma.

Szent Ferenc kísérjen ma bennünket, hogy testvérekként nyitottak maradjunk a Lélek hangjára, és készek legyünk bátrabb döntéseket hozni, magunk mögött hagyva a fásultságot, amely gyakran nyomaszt bennünket, és hinni abban, hogy lehetséges megélni az evangélium újdonságát, megízlelni szabadságát és örömét, hogy azt sokakkal megoszthassuk.

Testvéri köszöntéssel:

Fr. Massimo Fusarelli OFM
FR. MASSIMO FUSARELLI, OFM
Ministro generale e servo

Róma, 2021. augusztus 11.
Assisi Szent Klára ünnepe

Záró dokumentum

1. A COVID-19 világjárvány közepette mi, testvéreitek, Rómában a Brindisi Szent Lőrinc Nemzetközi Kapucinus Ferences Kollégiumban gyűltünk össze, több mint száz testvér jelenlétében a világ minden tájáról, a Kisebb Testvérek Rendjének 2021. évi Nagykáptalanjára. Ha a testvérek minden találkozója öröme ad alkalmat, akkor ez a Nagykáptalan különösen örömteli alkalom volt és a remény jele.

2. Az Egyház és a világ előtt álló számos kihívás ellenére mi, Kisebb Testvérek felismerjük, hogy a nehézségek közepette is vannak lehetőségek. Ezen intenzív Nagykáptalan tizenöt napja alatt a Rend 2018-as nairobi Consilium Plenariuma (CPO) már megkezdett témák nagy része és az ottani jó munka folytatódott és továbbvívódott. A CPO fő témája annak a „meghallgatás” volt, hogy mit mond a Szentlélek ma a rendnek. Erre a figyelmes meghallgatásra válaszul mi, testvérek, felismertünk néhány meghívást, amelyet Isten intézett hozzánk az Egyházban és a világban.

3. Szeretnénk továbbadni a Rendben élő testvéreinknek néhányat ezekből a meghívásokból, és a testvéri szolidaritás szellemében arra bátorítani egymást, hogy lelkesedéssel, alázattal és szenvedéllyel fogadjuk el a Szentlélek által hozzánk intézett meghívásokat.

Meghívás a hála

4. A COVID-19 világjárvány kezdete óta a Kisebb Testvérek Rendje

- a katolikus egyház első olyan rendje, amely a világ minden részéről összegyűlt és ellátja egy Nagykáptalan feladatait. Eredetileg 2021 májusára, a Fülöp-szigeteki Manilába tervezték, de szinte csoda az a tény, hogy Rómában tudtunk találkozni, hogy hűségesen, biztonságosan és sikeresen tudjuk teljesíteni a Rend és az Egyház iránti kötelezettségeinket. Hálát adunk Istennek és annak a sok testvérnek, akik fáradhatatlanul dolgoztak a Nagykáptalan előtt és alatt, hogy ez lehetővé váljon.

5. A káptalani találkozás élménye mindannyiunkban megújította a hála szellemét testvéri hivatásunk ajándékáért. A világjárvány idején a világ minden testvére megismerte az egymástól való elszakadás és távolság fájdalmát. Reméljük, hogy amit ezekben a napokban, Rómában átéltünk, azt minden testvér úgy fogja fel, mint közös vágyunk jelét, hogy személyesen is újra találkozhassunk.

6. Hálásak vagyunk továbbá kapucinus ferences testvéreink testvéri vendégszeretetéért és szolidaritásáért, akik szívesen fogadtak minket a Brindisi Szent Lőrinc Nemzetközi Kollégiumban. Mélyen megérintett bennünket az irántunk végzett alázatos szolgálatuk. Nagylelkű és befogadó szellemük tükrözi közös testvériségünk mély gyökereit, és újabb jelét adta a reménynek, hogy a

Szent Ferenc élete és Regulája iránti közös elkötelezettségünk egyesít bennünket a Szentlélekben.

Meghívás „víziónk megújítására”

7. Amikor megnyitottuk a Nagykáptalanunkat, világszerte már több mint négymillió ember halt meg a COVID-19-ben, és további milliók szenvedtek ennek a példátlan betegségnek a következményeitől. A „testi halál nővérünk” (Naphimnusz 12.) jelenléte soha nem hiányzott a gondolatainkból, amikor megemlékeztünk a sok testvérről és a többi milliányi férfi, nő és gyermekről, akik meghaltak. A nyitó liturgia során imádkoztunk a COVID-19-ben elhunyt több száz ferences testvéért, és a Rómában töltött napok alatt más testvérekről is hallottunk, akiket a vírus érintett. Ferenc pápa helyesen nevezte történelmünk e pillanatát „válságnak” és a számvetés idejének. A Szentatya emlékeztet bennünket: „A válság alapvető szabálya, hogy nem vagy ugyanaz, amikor kilábalasz belőle. Ha leküzdöd, jobb vagy rosszabb, de soha nem leszel ugyanaz” (PAPA FRANCESCO, Ritorniamo a sognare: la strada verso un futuro migliore, Piemme, Casale Monferrato 2020).

8. Az „idők jeleinek” egy őszinte szemlélése a Rendben és azon kívül is azt mutatja, hogy az elmúlt hat évben sok „szomorúság és aggodalom” sújtotta és sújtja az emberi családot és a teremtés többi részét (Gaudium et spes, 1). Mégis, mint kisebb testvérek, arra vagyunk kötelezve, hogy „kövessük a mi Urunk Jézus Krisztus nyomdokait” (RnB 1,1), aki arra hívott meg minket, hogy az evangélium követői legyünk, hirdetve az örömhírt mindenkinek. Ebben az összefüggésben mi, testvérek, elkötelezzük magunkat jövőképünk megújítása és jövőnk átölelése mellett, felismerve – a Szentatyával együtt –, hogy nem lehetünk egyszerűen ugyanazok, akik a világot sújtó válságok előtt voltunk.

9. Az egyik fő téma, amely a Nagykáptalanon felmerült, a ferences identitás és a testvéri élet megújításának szükségessége volt. Felismerjük, hogy mint minden emberre, ránk is hatással vannak helyi és globális közösségeink változó körülményei. Ahogy Ferenc pápa mondta, „ma nem annyira a változás korát éljük, mint inkább a korszakváltást”, amely személyesen és közösségileg is destabilizálónak élhető meg (PAPA FRANCESCO, Incontro con i partecipanti al V Convegno della Chiesa italiana, Cattedrale di Santa Maria del Fiore, Firenze, 10 novembre 2015). A Kisebb Testvérek Rendjének tagjai sem mentesülnek az ilyen változásoktól, de nem szabad elfelejtenünk, hogy hivatásunk az, hogy „zarándokok és jövevények” legyünk a világban (Rb 6,2; Test 24), és ezért „missziós tanítványok” (Evangélii Gaudium, 120) legyünk a világban, de nem a világ követői.

10. Ferences identitásunk megújításának feladata megkülönböztetést, tanulmányozást, képzést és cselekvést igényel. Nem hagyatkozhatunk egyszerűen a status quóra, amely az önelégültségünk igazolására elegendő. Isten népe többet követel tőlünk, mivel nyilvánosan elköteleztük magunkat, hogy Szent Ferenc

példája szerint kisebb testvérek leszünk. Soha nem szabad félnünk az „újrakezdéstől”, mert ahogyan Celanói Tamás emlékeztet bennünket, amikor Szent Ferencről élete vége felé megjegyzi, hogy „Egy pillanatra sem képzelte, hogy már célhoz ért, és mint a szent megújulás terveinek fáradhatatlan szövögetője, sohasem adta fel az újrakezdés reményét” (1Cel 103).

11. Felismerjük, hogy a Kisebb Testvérek név magában foglalja identitásunk lényegét, és azt, amit néhány káptalani tag úgy jellemzett, mint „a két tüdő, amely ferencesként életet ad minden cselekedetünknek”. Ez a „két tüdő” pedig, amely lehetővé teszi, hogy a Szentlélek lehelete megelevenítse a világban való létezésünk egész módját, a fraternitas-t és a minoritas-t. Mi mindenekelőtt testvérek vagyunk, és testvéri életünk módja a társadalomban és az egyházban az önkéntes minoritás élése. A társadalmi nyomásnak, mint például az individualizmus uralkodó kultúrája, és az egyházi nyomásnak, mint például a klerikalizmus, nincs helye a ferences élet hiteles felvállalásában.

12. Ez a megújulás konkrét kihívás minden egyes testvér és a Rend minden egysége számára. Amint azt néhány testvér a Nagykáptalánon megjegyzte, ferences identitásunk lényege, hogy kisebb testvérek, azaz fiatalabb testvérek vagyunk, megkövetel egy radikális elkötelezettséget a Lélek azon indításának a befogadására, hogy azonosuljunk társadalmunk szegényeivel, a peremre szorult, elhagyott, megvetett és elfeledett tagjaival. Nem elég, ha egyszerűen „kisebb testvéreknek” nevezzük magunkat, hanem a gyakorlatban is meg kell valósítanunk, amit a nevünk megkövetel: fel kell vállalnunk azok ügyét, akik akaratuk ellenére „kisebbségbe” kerültek világunkban, hogy mi, akik önként azonosulunk a peremre szorultakkal, elkísérhessük és megvédhessük rászoruló testvéreinket.

13. A meghívás, hogy átöleljük a testvériséget és a kisebbséget, mint ferences identitásunk központi kifejeződését, mint „két tüdő”-t, amely lényünket élteni, a képzéshez – úgy az alap-, mind pedig a folyamatos képzés – való hozzáállásunk megújítására szólít fel. Erre az igényre való válaszul meghívást látunk arra, hogy elkötelezettebben részt vállaljunk a kultúrák közötti gondolkodásban, testvériségben és szolgálatban. A Nagykáptalan javaslatokat fogalmazott meg a Nevelési és Tanulmányi Általános Titkárság számára, hogy konkrét módon segítse az ilyen megújuláshoz szükséges források és modellek kialakítását. Arra bátorítjuk a Rend minden egységét és minden egyes helyi közösséget, hogy együtt gondolkodjanak el azon, hogy a testvériséget és a kisebbséget hogyan értelmezik és élik meg a gyakorlatban, mindig éberrel figyelve arra, hogy a Lélek hol hívhat további megtérésre, változásra és növekedésre.

14. Beszélgetéseinkből az is kiderült, hogy nem csak a rendünkön kívüli testvéreink helyzetével és körülményeivel kell foglalkoznunk, hanem a nehézségekkel küzdő vagy valamilyen módon sújtott testvéreink valós szükségleteivel is. Ahogyan Szent Ferenc mondja a Regulában: „És egyik a másiknak aggodalom nélkül tárja fel szükségletét, mert ha az anya táplálja és

szereti test szerinti fiát, milyen gondos szeretettel kell kinek-kinek szeretnie lélek szerinti testvérét. És ha valaki megbetegszik közülük, a többi testvér úgy szolgáljon neki, ahogy kívánná, hogy neki szolgáljanak” (RB 6, 8-9). A „Hivatásunk a lemondás és a hűség között” című 2019-es dokumentum, amelyet a „Hűség és kitartás szolgálatáért” felelős bizottság készített, betekintést és konkrét javaslatokat nyújt a számos nehézség közül néhányra, amelyekkel testvéreinknek ma szembe kell nézniük. Az Nagykáptalan tagjai arra biztatják a helyi közösségeket, hogy éljenek e füzet adta lehetőségekkel, és fogadják el a konkrét javaslatok elfogadására vonatkozó felhívást.

15. A 2018-as CPO ferences identitásunk megújításának paradigmáját javasolta, hogy jobban „misszióban lévő szemlélődő testvériségekké váljunk”. Nagykáptalanként megerősítjük ezt a felhívást, és továbbra is arra hívjuk fel testvéreinket világszerte és magunkat is, hogy konkrét lépéseket tegyünk az "imádság és az áhítat szellemének" (RB 5,2; LAnt 2) védelmére és előmozdítására, hisz ez testvéri életünk és így küldetésünk alapja. Mert, ahogy a CPO emlékeztetett bennünket, „misszióban vagyunk ebben a világban; ezért léteznek a Kisebb Testvérek, és ennek szenteljük magunkat teljes mértékben" (CPO 2018, 100).

16. A Nagykáptalan során megjegyeztük, hogy mennyire gondviselészerű Ferenc pápa pontifikátusa alatt élni. Róma első püspökeként, aki Ferenc nevét viseli, a Szentatya nemcsak mély tiszteletet tanúsít rendünk alapítója iránt, hanem a ferences karizma mély megértéséről is tanúskodik. Felismertük, hogy az egyház életében „ferences korban” élünk, és hogy Ferenc pápa tanítóhivatala – különösen a Laudato si és a Fratelli tutti enciklikák – egyszerre jelent kihívást és útmutatást a ferences cselekvés számára a modern világban. Nemcsak arra bátorítunk minden helyi közösséget, hogy tanulmányozzák és imádkozzanak ezekkel a szövegekkel, hanem arra is meghívjuk a rend minden közösségét, hogy a következő hat év során használják ezeket a ferences megújulás konkrét ösztönzésének irányadó forrásaként.

Felhívás megtérésre és bűnbánatra

17. Szent Ferenc lelkiiségének két jellemzője a folyamatos megtérés tapasztalata és a bűnbánó élet. Élete végén felidézve alapvető hivatását, hogy bűnbánó életre meghívott kisebb testvér kell legyen: „Az Úr így adta meg nekem, Ferenc testvérnek, hogy elkezdjem a bűnbánattartást” (Végr 1). A korai ferences mozgalomban sokakat a „bűnbánó testvérek” közösségeként ismertek (vö. 1LHív; 2LHív). A kisebb testvéri eredeti hivatásunk szellemében felismertünk néhány témát, amelyek ma nagyobb megtérésre és bűnbánatra hívnak bennünket.

18. Kifejeztük folyamatos elkötelezettségünket a kiskorúak és kiszolgáltatott felnőttek védelme érdekében végzett munka mellett. Sajnos nincs olyan része a világnak, ahol a szexuális visszaélésekkel kapcsolatos válság ne érintené a Kisebb Testvérek Rendjét, ahogyan ez az egyetemes egyházban is történt. Kisebb

testvérként megújítjuk elkötelezettségünket a szexuális visszaélések és a visszaélések minden fajtája túlélőinek kísérése iránt, és mindig arra törekszünk, hogy a rendre bízott helyek biztonságos környezetet biztosítsanak Isten minden népe, különösen a legkiszolgáltatottabbak számára.

19. Konkrét javaslatok és törvénycikkek kerültek a káptalan elé, amelyek tisztázzák a rend valamennyi testvéreinek és entitásnak a kötelezettségét, hogy a Rendben teljes mértékben együttműködjenek a megelőzésben, a jelentéstételben és az együttműködésben valamennyi illetékes polgári és egyházi hatósággal az igazságosság és az átláthatóság érdekében a visszaélésekkel kapcsolatos vádak kezelése során. Felismerjük, hogy ez egy kihívást jelentő, de szükséges kötelezettség, amely ferences identitásunk mélyéről fakad, és amely egyben meghívás a nagyobb megtérésre és bűnbánatra.

20. Hálásak vagyunk a leköszönő rendi vezetés fáradhatatlan munkájáért, valamint az egyéni adományozók, alapítványok és a rend különböző szervezetei kivételes nagylelkűségéért. Munkájuknak és támogatásuknak köszönhetően a Generális Kúria által tapasztalt pénzügyi válságot jelentősen és fokozatosan sikerült kezelni. Új elszámoltathatósági és átláthatósági struktúrákat vezettek be, és Generális Kúria pénzügyi és a fontos rendi projektek, a missziók, ill. a Kúria támogatásától függő szervezetek számára pénzügyi fenntarthatósága felé vezető utat kijelölték.

21. Ugyanakkor elismerjük, hogy a pénzügyi válság „valóságellenőrzés” és „vészharang” volt a rend számára, hogy kimondja, nem tudjuk egyszerűen ugyanúgy kezelni a rend pénzügyi ügyeit, mint ahogyan azt mindig is tettük. A pénzügyi válság egyben és mindenekelőtt a megbecsülés és a bizalom válsága is volt. Nincs visszaút; új utat kell találni, amelyen haladjunk. Erre van szükség, ha hűséges gondnokai akarunk lenni annak a sok ajándéknak, amelyet jótevőink ránk bízta. A Nagykáptalanhoz intézett jelentésében a rendi ökonómus a „testvéri gazdaság” nyelvezetét használta, hogy holisztikusan gondolkodjon arról, hogyan integráljuk a küldetést, az értékeket és a felelősséget, amelyet mások nagylelkű ajándékainak letéteményeseiként viselünk a testvérek életébe.

22. Egy másik téma, amely gyakran felmerült a Generális Káptalanon, a közösségen belüli klerikalizmus volt. Annak ellenére, hogy Szent Ferenc folyamatosan arra buzdít, hogy „ti mindnyájan testvérek vagytok” (RnB 22,33; Int 7) és a Rendünk Általános Konstitúciói is egyértelműen megerősítik, hogy „minden testvér valóban egyenlő” a közösségen belül (GGCC 3,1), mindazonáltal elismerjük, hogy az ezzel kapcsolatos kijelentések nem mindig valósulnak meg a gyakorlatban a világ minden helyi egységében és közösségében.

23. A 2018-as CPO, Ferenc pápa egy kifejezését idézve emlékeztet minket arra, hogy a klerikalizmus „fokozatosan kioltja a prófétai tüzet, amelyre az egész egyház hivatott, hogy tanúságot tegyen népe szívében”, és hogy a klerikalizmus „elfelejti, hogy az egyház láthatósága és szentsége Isten egész népéhez tartozik,

nem csak egy kiválasztott és felvilágosult kevesekhez” (CPO 2018, 103). Ahogy a CPO dokumentum világosan kimondja, ez nem egy elvont veszély, amely jelen van az egyházban, hanem valódi fenyegetés a hiteles testvériségünkre, az evangéliumi tanúságtételre és a ferences identitásra nézve. Felismerjük, hogy a rend helyi és regionális szintjén túl keveset tettünk a közösségekben és sok testvér szívében továbbra is jelen lévő klerikalizmus ellen. Luis Antonio Tagle bíboros a Nagykáptalan elején szólott hozzánk, és felszólított minket, hogy foglalkozzunk ezzel a problémával, megjegyezve, hogy az egyik ajándék, amit az Egyháznak nyújtunk, a testvéri tanúságtételünk és a szerzetesi életünk.

24. E célból új utakat keresünk, hogy elősegítsük a folyamatos megtérésünket ezen a területen, arra kérve minden testvért, hogy soha ne tévesszük szem elől azt a tényt, hogy mindannyian elsősorban testvérek vagyunk, minden szolgálat, pozíció vagy cím előtt, amelyet gyakorolunk vagy viselünk. Nem szabad visszariadnunk attól a bűnbánó magatartástól, amely ahhoz szükséges, hogy felismerjük, hogy az individualizmus és a klerikalizmus gonoszágai hogyan torzítják el önérzetünket és ássák alá valódi kisebb testvéri hivatásunkat. A Nagykáptalan arra is felszólít, hogy új módon közelítsük meg a kezdeti és folyamatos képzést ezen a területen, különös figyelmet fordítva a felszentelt szolgálatra nem hivatott testvérek sajátos hivatásának hangsúlyozására.

Felhívás a misszióra és az evangelizációra

25. Kisebbségi testvérként életünk a misszió és az evangelizáció felé irányul. Tudjuk, hogy küldetésünk nem az, amit mi magunk alakítunk ki, hanem a missio Dei-ben, Isten küldetésében való részvételt jelent. Szent Ferenc mindig is világossá tette, hogy hivatásunk az Úrtól származik, és ahogyan az Intelmeiben emlékeztet bennünket, minden jó, amit teszünk, Istené (Int 5). Ugyanígy Isten az, aki arra hív minket, hogy egész életünkkel az evangéliumot hirdessük (RnB 17, 3); ezért nevezzük életünk formáját (forma vitæ) „evangéliumi életnek”.

26. Mindennek gyakorlati jelentőségét Ferenc pápa jól kiemeli, amikor emlékeztet arra, hogy „a kapott keresztség révén Isten népének minden tagja misszionárius tanítvány lett a világjárvány idején” (vö. Mt 28,19); és hozzáteszi: „Ez a meggyőződés közvetlen felszólítássá válik minden keresztény felé, hogy senki ne mondjon le a saját evangelizációs feladatáról, lévén, hogy ha valaki valóságosan megtapasztalta az üdvözítő Isten szeretetét, nem szorul hosszas felkészítésre, hogy elmenjen és hirdesse azt, nem várhat arra, hogy sok előadásban vagy hosszas oktatásban legyen része. Minden keresztény annyira misszionárius, amennyire Jézus Krisztusban találkozott Isten szeretetével; többé ne mondjuk, hogy „tanítványok” és „misszionáriusok” vagyunk, hanem azt mondjuk, mindig „misszionárius-tanítványok” vagyunk” (Evangélii gaudium 120). Ha ez igaz minden megkereszteltre, mennyivel inkább igaz ez ránk, testvérekre, akik fogadalmat tettünk, hogy éljük „a mi Urunk Jézus Krisztus szent Evangéliumát” (Rb 1,1), akik arra hivatottak, hogy evangelizáljuk a világot?

27. Tagle bíboros emlékeztetett bennünket arra, hogy az egyháznak akkor van jövője, ha misszionárius. Ez a mi közösségünkre is igaz. Nem lesz jövőnk, ha csak magunkkal foglalkozunk. Akkor lesz jövőnk, ha evangelizáló testvériségként másokért éljük meg hivatásunkat. A Nagykáptalan során az imádság szellemében, kihívást jelentő megbeszéléseken keresztül, megkülönböztetésben fogadtunk el különböző meghívásokat, amelyeket a Szentlélek intéz hozzánk, hogy ma konkrét módon elmélyítsük elkötelezettségünket a misszió és az evangelizáció iránt. Arra kaptunk meghívást, hogy menjünk ki a világba, és közel kerüljünk Isten minden népéhez, különösen azokhoz, akik minden tekintetben szegények és kirekesztettek. Azt is tudjuk, hogy az evangelizáció kétirányú utca, és hogy az a vágy, hogy közel maradjunk a szegényekhez, egyben meghívás számunkra, hogy testvéreink evangelizáljanak bennünket.

28. Élete végén Szent Ferenc felidézte, hogy megtérése kezdetén „túlságos keserű volt számomra a leprások látása”, de „maga az Úr vezetett el engem közéjük, és én irgalmasságot cselekedtem velük. És amikor eltávoztam tőlük az, ami nekem keserűnek tűnt, átváltozott számomra a testé és a lélek édességévé” (Végr 1-3). Hasonlóképpen, mai világunkban légiónyi olyan ember van, akiket társadalmunk „túl keserűnek” tart ahhoz, hogy lássa vagy akár szeresse őket. A Szentlélek mindenekelőtt ezeknek az embereknek a kísérésére hív minket, hogy a szeretet, az irgalmasság és a testvériség cselekedeteivel tanúságot tegyünk az evangéliumról.

29. Úgy érezzük, hogy a Szentlélek meghívott bennünket a fiatal felnőttek kísérésére, különösen a történelemnek ebben a korszakában, amikor oly sok fiatal már nem bíz az olyan intézményekben, mint az egyház, elszakadnak családjuk hitbeli hagyományaitól, vagy éppen „egyház nélküliek”, vagy soha nem is avatták be őket semmilyen vallásba. Bátorítjuk a testvéreket, hogy tanulmányozzák a 2018. márciusban kelt, az Ifjúsági Szinódus előtti találkozó „záródokumentumát”, amely jól tükrözi az „idők jeleit” fiatal testvéreinkről, akik joggal kérik az Egyháztól, és így Rendünktől is, hogy kövessék, kísérjék őket, és hogy lehetőséget kapjanak arra, hogy részt vegyenek és vezető szerepet töltsenek be az Egyházban. Miközben fenntartjuk a hivatások ápolásának a fontosságát, tudjuk, hogy elsődleges meghívásunk az, hogy együtt járjunk a fiatal felnőttekkel, mint munkatársak és „misszionárius tanítványok”, mint társaik a mai világban. A fiatal felnőttek ezen generációjának szíve képes megkülönböztetni, hogy mi a hiteles; ez arra kell, hogy kihívjon minket, hogy életünk és szolgálatunk minden területén jobb kisebb testvérek legyünk.

30. Egy másik meghívás, amelyet a Lélek által felkínált számunkra, hogy dolgozzunk az igazságosságért, a békéért és a teremtés épségéért. Visszatérve Ferenc pápa Laudato si és Fratelli tutti enciklikában megfogalmazott alaptanításaihoz, meghívást kapunk arra, hogy olyan projekteket valósítsunk meg, amelyek előmozdítják az integrális ökológiát, amelynek mindig fel kell ismernie, hogy „a föld és a szegények kiáltása összefügg (Laudato si

49). Az éghajlati válság idején, amikor a szegények szenvednek először és a legrámbóbb módon, elköteleztük magunkat amellett, hogy az egyházban és a világban az élen járunk a hangtalanok – mind az emberek, mind a nem emberek – ügyének védelmében.

31. Tanúi vagyunk annak, hogy mi magunk hogyan pusztítjuk el bolygónkat. Ez egy felhívás arra, hogy ne csak emberi jövőnkkel törődjünk, hanem „közös otthonunk” jövőjével is (Laudato si). Meghívást kaptunk egy új életmódra, amely konkrét tetteket teremt. Ez egy aktuális módja annak, hogy megéljük az evangéliumi szegénység fogalmát. Egyre inkább tudatában vagyunk annak is, hogy a katasztrófák és a környezeti pusztítás, valamint a politikai zavargások és a széles körű erőszak hozzájárult ahhoz, hogy botrányosan megnőtt a menekültek és migránsok száma, akik biztonságot és szabadságot keresve menekülnek hazájukból. Tudjuk, hogy a Szentlélek arra hív bennünket, hogy még elkötelezettebbek legyünk a menekült és migráns testvéreinkkel való törődésben és kísérésben.

32. A misszióra és az evangelizációra való hívásra adott válaszuk része, hogy belépünk abba, amit XVI. Benedek pápa „digitális kontinensnek” nevezett (XVI. Benedek Szentatya üzenete a társadalmi kommunikáció 43. világnapjára, 2009. május 24.). Mindannyian tudjuk, hogy sokan idejük jelentős részét az interneten töltik, különböző közösségi médiaplatformokat használnak, és élvezik a technológia új formáit. Bár az interneten kétségtelenül vannak veszélyek, az evangelizációra való meghívás a digitális korban legalább részben arról is szól, hogy jelen legyünk ezen a „digitális kontinensen”, és hirdessük Jézus Krisztus evangéliumát szóban és tettekben. Elengedhetetlen eszköz a hivatás népszerűsítéséhez, a társadalmi szervezéshez, a szolgálatokhoz és szinte minden máshoz, amit a modern világban kisebb testvérként teszünk.

33. Mindez a technológiai fejlődés és a társadalomban végbemenő változások azt jelentik, hogy több képzésre van szükség olyan területeken, amelyekkel a rend korábban nem foglalkozott. A közösségi média és a digitális technológia tekintetében lehetőséget látunk arra, hogy iránymutatásokat dolgozzunk ki, amelyek segítenek testvéreinknek és másoknak „misszionárius tanítványokként” eligazodni a viharos „digitális kontinensen”. A változó társadalmi valósággal összefüggésben tudjuk, hogy azon kell dolgoznunk, hogy az interkulturális képzés és gyakorlatok jobban beépüljenek a kezdeti és a folyamatos képzési programokba. A misszióra és az evangelizációra való elhívás fontos, de ugyanilyen fontos a megfelelő előkészítés is, amelyre kisebb testvéreként szükségünk van ahhoz, hogy az evangélium hatékony hírnökei legyünk. Az evangélium hirdetésével testvéreinket és nővéreinket személyes kapcsolatra hívjuk Jézus Krisztussal és egymással. Ez egy meghívás, hogy „gyere és nézd meg”, mit tartogat az Úr azok számára, akik válaszolnak erre a hívásra.

Felhívás a „jövők felkarolására”

34. A rendünkben élő szerzetesek számának általános csökkenő tendenciája jól ismert, és ezt a Nagykáptalanon elhangzott beszámolók és viták során többször is megismételték. Ez különösen igaz azokra a nyugati országokra, ahol a rend jelen van. Bár ezt a statisztikai tendenciát kizárólag negatívan lehet értékelni, szeretnénk bátorító szavakat intézni testvéreinkhez szerte a világon.

35. Hosszabb történelmi távlatból nézve azt látjuk, hogy a közösségünk létszáma mindig is ingadozott. Ami a 13. század elején a fiatal Bernardonei Ferenc magányos projektjeként kezdődött, az még életében az evangéliumi életről alkotott elképzeléseinek megélésére inspirált férfiak és nők sokaságát ölelte fel. Köztudott, hogy a hatalmas növekedés olyan szenvedéssel és nehézségekkel is járt, amelyeket kezdetben nem lehetett előre látni. Hasonlóképpen, voltak időszakok a jelenlegi tendenciához hasonló számbeli csökkenésre. Ez nem feltétlenül a végzet jele vagy ok a riadalomra, hanem a kreatív megújulás ideje. Talán a számbeli csökkenés tapasztalata egy meghívás arra, hogy újra felfedezzük és új módon éljük meg a minoritásra való elhívásunkat. Jövők nem csupán a számoktól függ, hanem az evangélium szerinti életünk minőségétől és hitelességétől.

36. A jövő felkarolás azt jelenti, hogy testvéreként együtt haladunk az előttünk álló ismeretlen felé, Krisztus által elhívva és a Szentlélek sugallatát követve, mint kisebb testvérek a küldetésben. A világ azon részeire is tekintünk, ahol új növekedés és új lehetőségek vannak. Gyakran előfordul, hogy ezeknek a közösségeknek különleges segítségre van szükségük a fenntarthatóság szempontjából.

37. A Nagykáptalan során megállapítottuk, hogy a következő hat évben a rend néhány fontos megemlékezést fog ünnepelni, kezdve idén a Meg nem erősített Regula (1221-2021) 800 éves évfordulójával. Az elkövetkező években olyan jelentős szövegek centenáriumát ünnepeljük, mint a Megerősített Regula (2023), a Naphimnusz (2025) és a Végrendelet (2026); olyan kulcsfontosságú történelmi pillanatokét, mint a szeráfi atya, Szent Ferenc Transítása (2026); valamint olyan fontos regionális eseményekét, mint az európai misszionáriusok, köztük a ferencesek érkezése az úgynevezett "új világba", Amerikába.

38. Nem akarjuk kihagyni ezeket az alkalmakat, amelyek a megújulás és az evangelizáció lehetőségeit jelentik. Ahogyan az első rend három generális minisztere 2020 októberében írta, a Meg nem erősített Regula 800. évfordulójára készülve „Élni és követni” című levelében: „próbáljuk meg elkerülni azt a kockázatot, hogy az évfordulót olyan lelkülettel ünnepeljük, mint aki érintetlenül, homályos turista kíváncsisággal, a személyes elfogatás vágya nélkül látogat meg egy múzeumot; talán csak azért, mert „muzáj”, mert „az a múzeum híres”. Ehelyett gondoljuk úgy, hogy e történelmi jelek mindegyike egy kairós, egy újabb meghívás, egy alkalmas vagy kiválasztott időpont a megújulásra és a reményre.

Felkérjük a Rend minden közösségét, hogy ünnepeljék ezeket az eseményeket azzal a szemlélettel, hogy mi lehet generatív és új, egy lehetőség arra, hogy „átöleljük a jövőnket”, ahelyett, hogy egyszerűen visszatekintenénk a múltra.

39. Miközben megemlékezünk ezekről a fontos évfordulókról, hisszük, hogy a Szentlélek arra hív bennünket, hogy a ferences család minden ága között, és különösen a három első rend és a Reguláris Harmadrend között nagyobb együttműködésre tegyünk szert. Ezek a megemlékezések egyfajta „családegyesítésre” adnak alkalmat, ahol a Lélek meghívására és közös ferences hivatásunk által egyesülve összejöhetünk, hogy a már megkezdett jó munkára építsünk, és mint kisebb testvérek törekedjünk arra a testvéri egységre, amely már most is tükröződik közös identitásunkban.

40. Megvitattuk, hogy felül kell vizsgálni a rendi egységek struktúráit, mindig szem előtt tartva, hogy az Úr nem csak azért küldi a Lelket, hogy „megújítsa a föld színét” (Zsolt 104), hanem azért is, hogy megújítsa a „rend színét”. Szükségesnek tartjuk, hogy minden szinten (pl. Generális Kúria, Konferenciák, Provinciák, Kustódiák) felülvizsgáljuk a szerveződésünk módját, hogy megbizonyosodjunk arról, hogy az a mód, ahogy a Rend vezetésében kölcsönösen viszonyulunk egymáshoz az valóban a lehető legjobban szolgálja küldetésünket, összhangban a testvéri szolidaritás szellemével. Ez különösen fontos, amikor a kultúrák közötti, provinciák közötti és nemzetközi együttműködésre és közös szolgálati projektekre gondolunk.

41. Azt is felismerjük, hogy a jövőnk nem csupán a miénk, hanem arra is hivatott, hogy másokkal is megosszuk. A Lélek meghívását, hogy szélesebb körben működjünk együtt, a ferences családon belül és kívül, úgy is felfoghatjuk, mint a sine proprio egy másik formájának elfogadására való felhívást. Le kell győznünk a territorializmus és a „provincializmus” kísértését, amely veszélyezteti a közösséget és rombolja a testvériséget. Hogyan nyithatjuk meg helyi testvériségeinket és lelkipásztori szolgálatainkat a világi testvérekkel, más szerzetesrendekkel és kongregációkkal, valamint minden jóakarátú emberrel való nagyobb együttműködésre, függetlenül vallási hovatartozásuktól vagy státuszuktól? A növekvő szektarianizmus, erőszak és megosztottság korában mi az egyetemes testvériség prófétai tanúságát adhatjuk egy olyan világnak, amelynek szüksége van egy ilyen modellre.

42. A CPO arra kért minket, hogy „hallgassuk”, mit mond nekünk a Lélek. Most rajtunk a sor, hogy válaszoljunk a Lélek meghívására, és „álljunk fel” (Ef 5:14) a status quo álmából, hogy megújítsuk jövőképeinket és felvállaljuk jövőnket, mint kisebb testvérek az egyházban és a világban.

Záró ima

43. Miközben a következő évszázad felé haladunk, mindig arra törekedve, hogy „megújítsuk látásunkat” és „átöleljük jövőnket”, arra hívunk minden testvérünket, hogy csatlakozzanak hozzánk abban az imában, amelyet Szent Ferenc az egész rendhez írt levele (LRend 50-52) végére helyezett.

Mindenható, örök, igazságos és könyörülő Isten, add meg nekünk, könyöriültre szorulónak, hogy éretted azt tegyük, amiről tudjuk, hogy az a te akaratod, és mindig azt akarjuk, ami neked tetszik, hogy bensőleg megtisztítva, bensőleg megvilágosítva és a Szentlélek tüzetől lángra lobbantva követni tudjuk a te szeretett Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus nyomdokait, és hozzád legfölségesebb, egyedül a te kegyelmedből eljuthassunk, ki tökéletes Háromságban és az egyszerű Egységben élsz és uralkodol és megdicsőülsz mindenható Isten, minden századokon át. Ámen.

Ámen.

Javaslatok

A következő javaslatokat a Nagykáptalan szavazta meg. Minden egyes javaslat végén világossá válik, hogy megbízásról vagy iránymutatásról van-e szó. Ezt a minősítést a káptalan is kívánta. A megbízás alatt a miniszter és a Definitoriuma számára kötelező döntést értünk, és általában konkrétabb döntéseket foglal magában; az Iránymutatás alatt inkább bizonyos értékek megjelölését értjük, amelyeknek a miniszter és a Definitoriuma döntéseit kell irányítaniuk.

I. IDENTITÁSUNK

1. A miniszter generális a Definitóriumával, az Missziók és Evangelizáció Általános Titkárságával (SGME) és a Nevelési és Tanulmányi Általános Titkársággal (SGFS) együttműködve határozza meg a meghallgatás, a megkülönböztetés és a cselekvés módjait, hogy előmozdítsa az összes testvér, mind a laikusok, mind a klerikusok alapvető egyenlőségét (Ált. Konst. 3. cikkely), és tegye meg a szükséges lépéseket az összes kisebb testvér erőforrásainak és képességeinek egyre nagyobb integrációja érdekében. (Iránymutatás).

2. A miniszter generális, a Definitóriumával együtt, az SGME-vel és az SGFS-szel összehangolva, szervezze meg a laikus testvérek nemzetközi találkozóját, amelyet különböző szintű (konferencia és kontinentális) találkozók készítenek elő, hogy a szemlélődés, a képzés, a lekipásztori és evangelizációs kezdeményezések terén olyan utakat keressenek, amelyek új módon teszik jelenvalóvá a karizmánkat (Mandátum).

3. Az elkövetkező években lehetőségünk lesz arra, hogy megemlékezzünk néhány Szent Ferenc életéhez kapcsolódó centenáriumról, illetve a világ különböző részein a hitnek a testvéreken keresztül történő befogadásával összefüggő más centenáriumokról. Ezért a miniszter generálisnak, a Definitóriummal együtt létre kell hoznia egy bizottságot, amely megszervezi az ilyen centenáriumi ünnepeket, hogy azok kiemelkedő lehetőséget jelentsenek a rend karizmatikus megújulására és revitalizálására, és minden jóakarátú ember számára reményteljes ferences üzenetet kínáljanak korunk problémáira és gondjaira válaszul (Mandátum).

II. TESTVÉRI ÉLET

a. Általánosságban

4. A hat év során a miniszter generálisnak és definitóriumának, a provinciálisok és kusztosok, illetve azok definitorai és tanácsosai és a házfönökök bevonásával meg kell határozni a hiteles testvéri élet előmozdításának módjait, beleértve az kultúrák között, a generációk közötti, a nemzetköziségi és az összes testvér alapvető egyenlőségének szempontjait. (Iránymutatás).

5. Mivel sok fiatal, aki csatlakozni kíván a közösségünkhöz, különböző társadalmi-gazdasági, politikai, kulturális és családi háttérrel, különböző személyes tapasztalatokkal rendelkezik, a Konferenciáknak és a kontinentális területeknek az SGFS segítségével olyan kezdeti és folyamatos képzési programokat és anyagokat kell kidolgozniuk a Konferenciák vagy a kontinentális területek számára, amelyek megkönnyítik és javítják a testvérek megértését és testvéri kapcsolattartását (Iránymutatás).

b. Testvéri élet: Gazdaság

6. A miniszter generális, a Definitóriumával együtt tanulmányozza, hogyan lehetne javítani a provinciák önkéntes hozzájárulásának módját a Generális Kúriához (beleértve a Missziós Alapba és a Képzési Alapba való hozzájárulást). Ezt a javaslatot a konferenciák elnökei elé kell terjeszteni; ha jóváhagyják, akkor a következő Nagykáptalanig ad experimentum hatályba léphet. Amíg erre a lehetséges változásra várunk, az önkéntes hozzájárulás jelenlegi módját folytatni kell. (Mandátum)

7. A miniszter generális és a Definitóriumuk hívjon össze egy találkozót a miniszter provinciálisokkal és a provinciái ökonómusokkal, hogy bátorítsák és képezzék őket a testvéri gazdaság és a rend gazdasági irányításának szellemében, hangsúlyozva a szolidaritást és a társfelelősséget a provincializmus leküzdése érdekében; az átláthatóságot és a felelősséget; a javak és pénzeszközök etikus és ökológiai felhasználását és az anyagi javaink és alapjaink társadalmi átvilágítását. (Mandátum)

8. Három éven belül a miniszter generális és Definitóriumuk vizsgálja meg és határozza meg azokat a bevált gyakorlatokat, amelyek lehetővé teszik az egyes provinciák pénzügyi fenntarthatóságának pontos értékelését, figyelembe véve a helyi és kontinentális szintű helyzetet (Iránymutatás).

c. Testvéri élet: Kiskorúak és veszélyeztetett felnőttek védelme

9. Mivel kisebb testvéreként arra kötelezzük magunkat, hogy mindenki számára testvérként éljünk, tiszteletben tartva minden emberi személy méltóságát, továbbra is dolgozunk a kiskorúak és a kiszolgáltatott felnőttek védelméért a visszaélések különböző formáival (szexuális, hatalmi, bizalmi, tekintélyelvű stb.) szemben, valamint az igazságos és együttérző válaszáért mindazok számára, akik közvetlenül vagy közvetve ilyen visszaélést szenvedtek el.

Ezért a 2021-es Nagykáptalan előírja, hogy:

a. a miniszter generális és az általa vezetett Definitórium a lehető leghamarabb hozza létre a Kiskorúak és a Kiszolgáltatott Felnőttek Védelmével Foglalkozó Bizottságot;

b. minden provincia és kusztódia készítsen írásos magatartási kódexet a testvérek számára, valamint írásos szabályzatot és eljárásokat a visszaélésekkel kapcsolatos állításokra való reagálásra, amelyek legyenek összhangban az adott ország vagy régió polgári és egyházi követelményeivel;

c. minden provincia készítse fel a testvéreket és a misszióinkban velünk együtt dolgozó laikusokat (alkalmazottakat és önkénteseket) a visszaélések megelőzésére és bejelentésére, a saját írásos szabályzatuknak és eljárásuknak megfelelően (Mandátum).

III. KÉPZÉS

10. Az SGFS-nek bővítse az együttműködését a Konferenciák és a Provinciák képzési titkárságaival, hogy megerősítse a kezdeti és a folyamatos képzés animálását, figyelembe véve a Rend egyes régióinak kultúráját és sajátos kihívásait (Iránymutatás).

11. Az SGFS működjön együtt a Konferenciák és Provinciák képzési titkárságaival annak biztosítása érdekében, hogy minden alapképzési program tartsa tiszteletben és hatékonyan közvetítse elsődleges testvéri identitásunkat, mind a laikusok, mind a klerikusok számára.

Az alapképzési és a folyamatos képzési programok minden testvér számára biztosítsák a szükséges képzést adottságaiknak és a rend igényeinek megfelelően, a kezűességétől a szakosodásig (Mandátum).

12. Az SGFS-nek a provinciákkal együttműködve, a rend megfelelő szintjein hatékony eszközöket kell teremtenie a nevelők, hivatásgondozók, a házfőnökök és ökonómusok képzésére (Iránymutatás).

13. A 2018-as Szinódus záródokumentuma és a 2018-as nairobi CPO által ösztönözve a 2021-es Nagykáptalan a fiatalok iránti megújult figyelmet kéri a Rend valamennyi entitásától egy olyan hivatáskísérési programon keresztül, amely befogadja, meghallgatja, kíséri, evangelizálja, katekizálja és bevonja a mai fiatalokat, akik a posztkeresztény és új társadalmakból érkeznek, a keresztény értékek megtapasztalásába. Egy nemzetközi kongresszus vagy kontinentális találkozó is része lehet ennek a projektnek (Iránymutatás).

14. A konferenciák és provinciák szintjén végzett értékelés után a miniszter generálisnak és definitoriumának megfelelő javaslatokat kell megfogalmaznia az emberi és/vagy hivatásbeli nehézségekkel küzdő testvérek kísérésére, felhasználva a „Hivatásunk: a kilépések és a hűség között” című dokumentumot (A hűség és kitartás szolgálatának bizottsága, 2019), elősegítve a testvéri légkört, mint egy olyan eszközt, amely által a testvérek begyógyíthatják személyes és intézményi történetük sebeit, és kibékülhetnek a testvérekkel (Iránymutatás).

15. Minden provincia és/vagy konferencia mozdítsa elő néhány tagjának részvételét az Antoniánus filozófiai licenciátusi képzésének új specializálódásában az integrált ökológia témakörében (Iránymutatás).

16. Tekintettel a közösségi médiában rejlő nagy lehetőségekre az evangélium egyszerű és reményteli tanúságtételében, az SGFS-nek az provinciákkal és konferenciákkal együttműködve dolgozzon ki irányvonalakat és protokollokat a közösségi média legjobb használatára vonatkozóan, figyelembe véve a kulturális és földrajzi kontextusokat, valamint a közösségi médiafüggőségek kezelésére vonatkozó protokollokat (Iránymutatás).

IV. MISSZIÓK ÉS EVANGELIZÁCIÓ

17. Azoknak a testvéreknek, akik saját országukon kívül kívánnak részt venni egy missziós projektben, komoly mérlegelésen kell átesniük, amelyet a tartományfőnökük vagy a kusztosuk (vagy a tartományfőnök vagy a kusztos által megbízott személy) végez el, az SGME által a missziós jelöltek számára biztosított profil alapján (Iránymutatás).

18. A miniszter generális és Definitórium a SGME-n keresztül biztosítson megfelelő képzési programokat a rend – mind a miniszter generálistól, mind a Konferenciáktól, Tartományoktól és Kusztódiáktól függő – missziós projektjeiben részt venni szándékos jelöltek számára (Iránymutatás).

19. A konferenciákkal összehangolva a miniszter generális és a Definitórium fordítson kiemelt figyelmet a világ azon területein lévő provinciák irányítási struktúrájára, képzési programjaira és pénzügyi fenntarthatóságára, ahol a rend növekedőben van (Mandátum).

20. Az SGME, összhangban az Egyház tanításával és a Rend dokumentumaival, a Konferenciák és a kontinentális területek szintjéről induló folyamat révén, kiindulva az SGME által már megkezdett kezdeményezéssel, dolgozzon ki egy Ratio Evangelizationis-t a Rend számára. A Konferenciák, a Provinciák és a tartományok közötti kezdeményezések ezután alakítsák ki saját Ratiojukat, amely tükrözi a régiójuk sajátos körülményeit és kontextusát (Mandátum).

21. Az új Ratio Evangelizationis tekintse a rend missziós projektjeinek mind a miniszter generálistól függő, mind pedig a konferenciáktól, provinciáktól és kusztódiáktól függő projekteket, oly módon hogy elősegítse a valódi szolidaritást a rendben az animációban, és a misszionáriusok képzésének, gazdasági és személyi forrásainak a megosztásában (Iránymutatás).

22. Az SGME bővítse a jelenlegi együttműködését a konferenciák és provinciák missziós és evangelizációs titkáraival (Iránymutatás).

23. A fiatalok és családjaik evangelizációjának eszközeként a miniszter generális és Definitóriuma, az SGME-n keresztül értékelje és fejlessze tovább a Rendnek az iskoláinkban és oktatási intézményeinkben végzett jelentős nevelési pasztorális szolgálat iránti elkötelezettségének elveit, gyakorlatát és folyamatait (Iránymutatás).

24. A miniszter generális és definitoriuma, az SGME és az SGFS révén mozdítsa elő a lelkipásztori szolgálatot végző testvérek felkészítésének lehetőségeit olyan területeken, mint a spiritualitás, az egészségügyi szolgálat, a kommunikáció, a képzés, a kulturális párbeszéd és a gazdaság (Tájékozódás).

25. Az evangelizációs tevékenység minden területén a testvéreknek törekedniük kell a laikusokkal való együttműködésre a „közös küldetés” és a „szinodalitás” szellemében. (Iránymutatás)

26. Az evangelizációban és a misszióban különös figyelmet kell fordítani a fiatalokra, értékelve kulturális és nemzedéki gazdagságukat, és a fiatal felnőttek szolgálatát a hivatásbresztés természetes terének tekintve. (Iránymutatás).

V. Igazságosság és béke, és a teremtett világ megőrzése

27. Az Igazságosság és béke, és a teremtett világ megőrzése Hivatálnak (JPIC) egyesítenie, fejlesztenie és támogatnia kell az integrális ökológia projektjeit, különös figyelmet fordítva, a Rend különböző kontextusaiban a JPIC kérdésekkel kapcsolatos képzésre (Iránymutatás).

28. A miniszter generális és Definitóriuma, a JPIC Hivatallal és az SGME-vel együttműködve, folytassa és fejlessze a Rete Franciscana del Mediterraneo-t és a Cordón Franciscano latinoamericano-t, továbbra is bátorítva és kísérvé a hasonló projekteket és folyamatokat a migránsok érdekében Afrikában, Ázsiában és a rend valamennyi határvidékén (Mandátum).

VI. A REND VEZETÉSÉNEK STRUKTÚRÁI

29. A miniszter generális és Definitóriuma kezdeményezze a Kúria és a rendi vezetés struktúráinak egy átfogó felülvizsgálatát, megkezdve annak egyszerűsítését és egy olyan (körkörös) rendszer kialakítását, amely képes karizmánkat ma konkrétan kifejezni a titkárságokon, a hivatalokon és a Rend egyéb struktúráin keresztül (Iránymutatás).

30. A miniszter generális és Definitóriuma vizsgálja felül és alakítsa át az általános vizitatori szolgálatra való kiválasztás és képzés folyamatait (Iránymutatás).

31. A miniszter generális és Definitóriuma teljes körűen vizsgálja felül a Konferenciák jelenlegi struktúráját, és szükség esetén megfelelő kiigazításokat kell tennie a Konferenciák struktúrájának átalakításában, elősegítve a párbeszédet és a megosztást az Általános Definitorium, a Provinciák és a Konferenciák között (Mandátum).

32. A miniszter generális és a Definitórium a folytassa annak tanulmányozását, a gyakorlatiasabb és hatékonyabb kísérés biztosítása érdekében, hogy mikor és hogyan lehet a legjobban a tartományokra és/vagy konferenciákra bízni azokat az alapításokat és missziókat, amelyek jelenleg a miniszter generális fennhatósága alá tartoznak (Mandátum).

33. A Provinciáknak, a lehetőségekhez mérten ösztönözniük kell a tartományok közötti, a nemzetközi és a kultúrák közötti együttműködés, valamint a vallások közötti párbeszéd növekedését (Iránymutatás).

Ferenc pápa üzenete a Kisebb Testvérek Rendje Nagykáptalanján résztvevők számára

Kedves Testvérek!

Szeretettel köszöntelek benneteket, akik részt vettek a Kisebb Testvérek Rendjének Nagykáptalanján. Hálás gondolataim Michael A. Perry atyához szólnak, aki befejezte szolgálatát miniszter generálisként, és jókívánságaimat fejezem ki Massimo Giovanni Fusarelli atyának, akit az utódjául választottatok. Üdvözetemet küldöm minden közösségeteknek szerte a világon.

A világjárvány miatt már több hónapja vészhelyzetben, elszigeteltségben és szenvedésben élünk. Ez a kritikus tapasztalat egyrészt mindannyiunkat arra ösztönöz, hogy felismerjük, hogy földi életünk egy olyan utazás, amelyet zarándokként és idegenként, vándorként kell megtennünk, készen arra, hogy megkönnyebbüljünk a személyes dolgok és igények terhétől. Másrészt ez egy kedvező alkalom arra, hogy elmélyítsük kapcsolatunkat Krisztussal és testvéreinkkel: a közösségeitekre gondolok, akik arra hivatottak, hogy alázatos, prófétai jelenléttel legyenek Isten népe körében, és tanúságot tegyenek a testvériségről, valamint az egyszerű és örömteli életről mindenki számára.

Ezekben a nehéz és bonyolult időkben, amikor fennáll a „megbénulás” veszélye, ti mégis megtapasztaljátok a rendi Nagykáptalan ünneplésének kegyelmét, ami máris okot ad Isten dicséretére és hálájára. Ezen a káptalanon az a célotok, hogy „megújítsátok a jövőképeteket” és „átöleljétek a jövőtöket”. Szent Pál szavai vezessenek benneteket: „Kelj fel... és Krisztus rád ragyog!” (Ef 5,14). Ez a feltámadás szava, amely a húsvéti dinamikában gyökerezik, mert nincs megújulás és nincs jövő, csak a feltámadt Krisztusban. Ezért hálával nyitjátok meg magatokat, hogy befogadjátok Isten jelenlétének és cselekvésének jeleit, és hogy újra felfedezzétek karizmátok és testvéri és kisebb identitásotok ajándékát.

Megújítani a saját látásmódot: ez történt a fiatal Assisi Ferencel. Ő maga is tanúsítja ezt, elbeszélve azt az élményt, amelyet a Végrendeletében megtérése kezdetére helyez: a leprással való találkozása, amikor „ami nekem keserűnek tűnt, átváltozott számomra a testé és a lélek édességévé” (Végr 1-4). Lelkiségetek gyökere ez a találkozás a legkisebbekkel és a szenvedőkkel, az „irgalmasságot cselekvés” jegyében. Isten megérintette Ferenc szívét a testvéreinek felajánlott irgalmasságán keresztül, és

továbbra is megérinti a mi szívünket a másokkal, különösen a szegényekkel és a betegekkel való találkozásokon keresztül.

Életek megújulása csak ebből az új tekintetből indulhat ki, amellyel szegény és kirekesztett testvéreiteket és nővéreiteket szemlélitek, mintegy Isten jelenlétének szentségét.

Ebből a megújult tekintetből, a felebarátunkkal és az ő sebeivel való találkozás konkrét tapasztalatából újult erővel tekinthetünk a jövőbe testvérként és kisebbként, amelynek alapján ti, a Szent Ferenc által magának és nektek választott gyönyörű név szerint „kisebb testvérek” vagytok.

A megújító erő, amelyre szükségetek van, Isten Lelkétől származik, abból a „szent munkálkodásból” (RB 10,8), amely az ő működésének félreérthetetlen jele. Az a Lélek, aki Ferenc leprásokkal való találkozásának keserűségét lelki és testi fájdalommá változtatta, ma is munkálkodik, hogy új frissességet és energiát adjon mindannyiótoknak, ha hagyjátok magatokat provokálni korunk legkisebbjei által. Arra bátorítalak benneteket, hogy menjetek ki a testben és lélekben szenvedő férfiakkal és nőkkel találkozni, hogy alázatos és testvéri jelenlétetekkel, nagy beszédek nélkül, de éreztessétek közelségeteket, mint kisebb testvérek. A megsebzett teremtett világ, közös otthonunk felé, amely a földi javak torz kizsákmányolásától szenved, hogy néhányan meggazdagodjanak, miközben sokak számára nyomorúságos körülményeket teremtenek. A párbeszéd embereiként, akik falak helyett hidakat akarnak építeni, a testvériség és a társadalmi barátság ajándékát kínálva egy olyan világban, amely küzd, hogy megtalálja a közös tervek irányát. A béke és a megbékélés embereiként menjünk, meghívva azokat, akik gyűlöletet, megosztottságot és erőszakot szítanak, hogy megtérjenek, és az áldozatoknak felajánlva az igazság, az igazságosság és a megbocsátás által született reményt. Ezekből a találkozásokból kaptok lendületet, hogy egyre teljesebben megéljétek az evangéliumot, annak az ígének megfelelően, amely a ti utatok: „A Kisebb Testvérek Regulája és életmódja ez: tartsák meg a mi Urunk Jézus Krisztus szent Evangéliumát” (RB 1,1).

Mivel a Rend nagy része a csökkenő létszám és az elöregedés kihívásaival néz szembe, ne hagyjátok, hogy az aggodalom és a félelem megakadályozzon benneteket abban, hogy megnyissátok szíveteket és elméteket a megújulás és revitalizálás előtt, amelyet az Úr Lelke hoz létre bennetek és köztetek. Felbecsülhetetlen gazdagságú lelki örökséggel rendelkeztek, amely az evangéliumi életben gyökerezik, és amelyet az imádság, a testvériség, a szegénység, a minoritás és az útonlevés jellemez. Ne felejtsetek el, hogy a szegények, a modern rabszolgaság áldozatai, a menekültek és a világ kirekesztettjei iránti közelségünkben megújult tekintetet kapunk, amely képes megnyitni bennünket Isten jövője felé. Ők a tanáraitok. Öleljétek át őket, ahogyan Szent Ferenc tette!

Kedves testvéreim, a Legfölségesebb, Mindenható, Jó Úr tegyen benneteket az evangélium egyre hitelesebb és örömtelibb tanúivá; adjon nektek egyszerű és testvéri életet; és vezessen benneteket a világ útjain, hogy hittel és reménnyel elvethessétek az örömhír magvát. Ezért imádkozom, és áldásommal kísérek benneteket. És ti is, kérlek, ne felejtsetek el imádkozni értem.

Róma, Lateráni Szent János, 2021. július 15.

Franciscus